

[Aage Knudsen.]

holdt et forslag til en permanent lov om ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder til afløsning af den hvert år tilbagevendende lov om tilladelse til ekspropriationer, men ministeren har ment at ville vente med eventuelt at fremsætte et sådant lovforslag, indtil han har set resultatet af behandlingen af det lovforslag, som nu er fremsat.

Foruden lovforslaget om fremgangsmåden ved ekspropriation er der fremsat et lille lovforslag om ændringer i lov om bestyrelsen af de offentlige veje, et forslag, som er foranlediget af det førstnævnte lovforslag. Dette lovforslag går bl. a. ud på, at dér, hvor man i loven om de offentlige veje henviser til forordningen af 1845, henviser man nu til den nye lov om ekspropriation.

Ligeledes er det foreslået, at bestemmelsen om, at en eventuel appel til den i vejloven nævnte overkommission skal betales af lodsejerne, såfremt erstatningen ikke forhøjes, udgår, ligesom det foreslås, at behandlingen i de 2 kommissioner finder sted uden udgift for ekspropriaten.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslagene til en grundig udvalgsbehandling, og jeg håber, som forholdene ligger med en praktisk taget på alle punkter enstemmig kommissionsbetænkning, at det skal lykkes også i udvalget at finde så bred en tilslutning som muligt til lovforslagenes gennemførelse.

Helga Pedersen: Det må hilses med tilfredshed, at regeringen med dette lovforslag lægger op til en forbedret lovgivning om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom og stiller yderligere sanering af ekspropriationslovområdet i udsigt.

Det har unægtelig taget sin tid at nå hertil; næsten 9 år er gået, siden jeg rejste denne sag over for nu afdøde statsminister H. C. Hansen, der svarede imødekommende på mit ønske om at få overvejet en revision af de gældende regler om fremgangsmåden

ved ekspropriation, og vi har fra mit partis side gentagne gange rykket for et resultat af regeringens overvejelser.

Den betænkning, kommissionen har udarbejdet, adskiller sig vistnok på visse punkter fra, hvad der sædvanligvis præsteres i regeringens betænkninger. Jeg tror, den må forekomme de fleste meget konservativ. Man fornemmer i hvert fald hos nogle kommissionsmedlemmer en betydelig frygt for at forandre mere end højest nødvendigt, og flere steder i betænkningen og også i bemærkningerne til lovforslaget siges det, at man jo ikke vil kritisere det arbejde, der hidtil er udført. I og for sig kan jeg ikke forstå, hvortil disse forsikringer; formålet med at rejse denne sag og med at undersøge hele dette problemkompleks er visselig ikke på nogen måde at kritisere enkelte tjenestemænd eller andre ansatte for det arbejde, de har udført inden for lovens rammer og på lovens grundlag. Det er netop lovens rammer og dens indhold, man har ønsket taget op til vurdering, i første række — for at sige det kort — fordi denne lovgivning er helt forældet, givet som den er på enevældens tid. Jeg tænker naturligvis her på den grundlæggende lovgivning i forordningen af 1845, og jeg har personlig ønsket en revision med det formål at få regler frem, der giver borgerne den størst mulige beskyttelse, når de står i den ubehagelige situation at skulle tvinges til at opgive deres ejendomsret.

Denne bestræbelse er vel også helt på linje med andre skridt, der siden 1953 med tilslutning fra jeg tror alle sider i denne sal er taget til sikring af borgerens retsstilling over for administrationen, således ombudsmandsinstitutionens indførelse og øget domstolskontrol i en række anliggender; hertil kommer også bestræbelserne for at indføre offentlighed i forvaltningen, som vi har arbejdet på i de senere år.

Jeg tror også, det er noget usædvanligt, at betænkningen overhovedet ikke inddrager fremmede landes lovgivning i sin redegørelse. Der findes ganske enkelte strøbe-